

Egy eltévedt
üzenet elvezethet
Mr. Igazihoz

MR. TÉVES SZÁM

1. A lánykérés
BÓNUSZEPILÓGUS

Lynn
Painter

Mr. Téves Szám

A lánykérés

BÓNUSZEPILÓGUS

LYNN PAINTER

Kossuth Kiadó

Olivia

Colin: Figyi, ne menj haza munka után!

Elmosolyodtam, amikor a liftben elolvastam az üzenetet, és a testem tele volt megvadult pillangókkal az előttem álló éjszaka ígértétől. Nem említettem Colinnak, hogy korábban lelépek a munkahelyemről megcsináltatni a hajam és a sminkem, így azt feltételezte, hogy még mindig az irodában vagyok.

Én: Miért?

Colin: Hosszú történet, de a lényeg az, hogy iszonyú felfordulást hagytam, és nem volt időm rendet rakni, mielőtt eljöttem.

Én vagyok a *legrosszabb* lakótárs, úgyhogy komikus, hogy ezt ő mondja *nekem*.

Én: Szia, a nevem Olivia! A jelek szerint még sosem találkoztunk.

Hmmm... Talán van valami meglepetés a lakásban, amit, nem akar, hogy meglássak. Mosolyogva vártam a választ, miközben kiszálltam a liftből, és az ajtónkhoz sétáltam.

Colin: Tudom, de ez TÚL van a normál kupin, még nálad is.

Beraktam a kulcsomat a zárba.

Én: Konkrétan most szálltam ki a liftből, és át akarok öltözni vacsora előtt. Nem érdekel a kupi, Beck.

Colin: KÉRLEK! És... a vacsoráról.

Az első randink egyéves évfordulója volt, és úgy beszéltük meg, hogy elvisz a Fleming'sbe. Vettem egy új ruhát erre az alkalomra, és bár nem vártam valami nagy romantikus gesztust, nem lett volna ellenemre, ha valami szintlépés lenne készülőben.

Én: Mi van a vacsorával?

Kinyitottam az ajtót, de amikor benyomtam, nem voltak gyertyák vagy virágszirmok szív alakban.

Atyaúristen!

– Mi a fene? – Tátva maradt a szám, miközben lassan körbefordultam, hogy mindent befogadjak, és nem is törődtem azzal, hogy becsukjam magam mögött az ajtót. A feldőntött dohányzóasztal, a kiborult szemetes, konkrétan szemét *mindenütt*, egy ragasztópisztoly a bőrkanapé kar-

fáján, egy összetört váza (vízzel és virágokkal teli tócsában) a konyhapadlón...

Gyorsan bepötyögtem, hogy „Felhívlak”, mielőtt tárcsáztam volna, de amint egyenesen a hangpostára ment, Colin válaszolt: Elromlott a telefonom. SMS-t tudok írni, de a hívásokat nem engedi felvenni.

Ránéztem a szőnyegre borított vajas borsó üres zacskójára, és ezt küldtem: MI A FENE TÖRTÉNT ITT?

A gyomrom görcsbe rándult az idegtől, ahogy szemügyre vettem az elém tároló látványt, mert ez már több volt mint különös. És Colin nem tett tönkre *semmit... Soba*.

Most meg elromlott a telefonja?

Colin: Nem akarok beszélni róla.

Ez most komoly? Nem akar beszélni róla?! A hüvelykujjaim sebesen jártak: Elnézést, mi van????!!!!!!!

Összehúztam a szemem, amikor észrevettem a kanapé alatt egy krumplinak kinéző valamit.

Colin: A rohadt életbe, könyörgöm, Marshall! Nem tudnál úgy tenni, mintha nem láttad volna? Majd feltakarítom, ha hazaértem, és úgy folytathatjuk, mintha meg sem történt volna.

Száz százalékig megbízom Colinban, de furcsa érzés kerített hatalmába, mialatt próbáltam valamiféle racionális magyarázatot megfogalmazni arra, amit látok.

ÉN: Egyébként hol vagy?

Colin: Nem nyilatkozom.

Én: Most viccelsz velem? – Az aggodalom egyre csak fokozódott, ahogy egy újabb gondolat tört rám. – Elraboltak?! Ez valójában egyáltalán NEM Colin, hanem valaki, akinél a telefonja van? Jobb, ha mondasz valamit, Beck, valami bizonyítékot, hogy ez te vagy, különben hívom a rendőrséget.

Jó harminc másodperc telt el, mire újabb üzenet érkezett.

Colin: Hali, Félretárcsázás! Itt Mr. Téves Szám.

Leültem a kanapé bőr karfájára látszólag végérvényesen rögzült ragasztópisztoly mellé.

Én: Mi a jó égre készülsz ma, Téves Szám?

Colin: El sem HINNÉD, milyen napom volt!

Az üzenete megnyugtatót egy picikét. Mondj el mindent! – küldtem.

Colin: Na, szóval ma van a csajommal az első randink egyéves évfordulója, vili?

Visszagondoltam a szexuális feszültségre aznap este a liftben, és elmosolyodtam.

Én: CSODÁSnak hangzik.

Colin: Rendben van, asszem, te fene nagy okostojás.

Én: Jó fenekű, okos nő. Vettem.

Colin: Elismerem a jó feneket, de „okos nő”-nek
NEM éppen jellemezném.

Kuncogtam, teljesen egyedül a szédült lakásban, miközben felszólítottam:

Én: TE hogyan jellemeznéd őt?

Colin: Káprázatos, kiismeri magát a matracon,
és borzalmas szakács.

Vállalom.

Én: Szóval, alapvetően az álomnőd.

Colin: Nagyjából. Visszatérhetnék a történetemhez,
vagy szeretnél egész éjjel a barátnőm FENEKetlen
jó tulajdonságairól csacsogni?

Én: Értem én a célzást. Folytassa, uram!

Colin: Szóval elterveztünk egy vacsorarandit,
de nekem jobb ötletem támadt. Úgy volt,
hogy a következő szintre emelem még
a szart is az alkalomból, vili?

Én: Úúú! Mi volt a terved?

Colin: A TERV az volt, hogy meglepem őt egy bernáthegyivel...

Felvisítottam, és ekkor vettem észre, hogy az ajtó még mindig nyitva van, így felálltam, és becsaptam.

Én: Jesszusom, ez ugyanolyan fajta, mint az a kutya a Fleming's parkolójában!!!!

Colin: Ja, ez nem véletlen, pajti.

Én: LOL pajti.

Colin: Meg akartam lepni egy kiskutyával és egy ajándékkal, amit a tökéletes randi követ.

Elolvastam a szöveget, aztán megint elolvastam. „Meg akartam lepni” – jaj, istenem! Elolvadtam a nappalink katasztrófális állapota ellenére, mert ez olyan hihetetlenül figyelmes volt.

Kiskutya, meglepetés, Prosecco – micsoda hármás!
IMÁDOOOOOM!

Én: A barátnőd most épp totál kikészül, ha tudni szeretnéd.

Colin: TE meg honnan tudsz a barátnőmről?

Én: Csak tudom. Szerinte ez TÖKÉLETESEN hangzik.
– A padlón lévő szemétre néztem. – Nem volt könnyű eset, mi?

Colin: Nem, de még ezzel el is boldogultam volna.
Lefesthetem neked a képet?

Én: Fesd csak!

Colin: Hazahoztam a kölyköt, és megadtam neki a szükséges figyelmet. Simogatás, babusgatás, ilyesmi. A kutyas boldognak tűnt, minden rendben volt. Betettem a kennelbe, a menhely utasításai szerint, és munkához láttam. Bedugtam a ragasztópisztolyt, betettem a virágokat egy vázába, és leültem, hogy fabrikáljak a csajomnak valamit.

A gondolat, hogy Colin melegragasztó-pisztollyal készít nekem valamit, abszolút túl kedves volt. Határtalan fokú elalélás.

Én: Mit csináltál neki???

Colin: Nem kell előreugorni a történetben!

De ez a rész nem is hangzik traumatikusnak.

Én: Kérem a NAGY DRÁMÁT! 😊

Colin: VÁRD KI! Ahogy elkezdtem összeszedni a kellékeket, megdörzsöltem a szemem. Többször is. Azt hittem, csak kiszáradt, ezért nem gondolkodtam, mielőtt agydörzsöltem volna.

Azta! Vajon valami csípős volt a kezén?

Én: Velem is előfordult már egyszer csípős szósszal.
O-ó!

Colin: Pár perc múlva úgy éreztem, vазze, mintha üveg lenne a szememben, de kitartottam. Elkezdtem a projektemet, de az égő és könnyező szemem mellé jött egy csúnya kis köhögés-tüsszögés-kombó is.

Én: Várj, mi van? Jesszusom, jól vagy???

Colin: Jól vagyok, úgyhogy te csak élvezd a képtelen sztorit!

Én: Ismét felteszi a lábát.

Colin: Jó kislány.

Én: Tudod, hogy szeretem, amikor így hívsz, Téves Szám.

Colin: Ó, kurvára tudom.

Én: (legyezgeti magát) Folytasd, kérek!

Colin: Na, itt már ugye eszembe jutott, hogy „mi a franc”. Aztán a kutya – míg én harákolok, és a szemem tele van könnyel – BEROHAN A NAPPALIBA. Valahogy kiszökött a kenneiből,

és sikeresen bekattant. Berohant a dohányzóasztal alá, beszorult, majd felborította, hogy kiszabaduljon. Nekiesett a szemetesnek, morogni kezdett, és dobálta a szemetet mindenfelé. Felálltam, hogy megfékezzem a kutyit, és megbotlottam a ragasztópisztoly zsinórjában, aminek következtében elestem, és az említett pisztolyt egyenesen a bőrknapéra ejtettem.

Ránéztem a megolvadt bőrre.

ÉN: Édes istenem!

Colin: Abban a pillanatban rájöttem, hogy a perifériás látásomat baszhatom, mert JA, IGEN – nem láttam a bal szememmel. SEMMIT SE.

ÉN: COLIN!!!!!!!

Colin: Felhívtam a csajom bátyját, hogy segítsen a kutyával, mert a köhögés kezdett kifogni rajtam, és alig láttam.

Nevetni akartam, de ez a köhögés dolog nem volt vicces.

ÉN: Ez hihetetlen.

Colin: Ugye? Mint kiderült, „vészesen” allergiás vagyok a kutyákra.

ÉN: Allergiás vagy a kutyákra????

Colin: Úgy néz ki.

Én: Hogyhogy eddig ezt nem tudtad? Mindjárt betöltöd a harmincat, pajti.

Colin: Pajti, LOL. Ami a kutyaallergiát illeti, anyám nagyon kutyaellenes volt, mert „KOSZOS”, szóval asszem, sosem volt alkalmam elég sokáig egynek sem a közelében lenni ahhoz, hogy kiderüljön.

Vajon miért sajnáltam meg ezért a kis Colint?

Colin: Szerinted a barátnőm hajlandó elnapolni egy picit? Nem akarok csalódást okozni neki, de nem biztos, hogy készen állok egy egész estés kiruccanásra.

Én: HÁT PERSZE! Hol vagy? Látni akar téged.

Colin: Nem szívesen árulom el. Ő ennek a szexi, kifinomult, tökéletes fickónak lát engem, és inkább elhalasztanám a találkozásunkat, amíg kevésbé szerencsétlen leszek. Nem akarom tönkretenni a rólam alkotott képet.

Én: Ne már, COLIN! És hidd el, tudja, hogy nem vagy tökéletes.

Colin: A) Nem tudja. B) Mennem kell. Majd később írok.

Küldtem még néhány üzenetet, de felhagyott a válaszadással. Teljesen. Tudtam, hogy valószínűleg nem nagy ügy, de rohadjak meg, ha csak ülök itt, a kezemet tördelve és várok.

Nem.

Tárcsáztam Jack számát, és a fülemhez emeltem a telefonomat.

Ha valaki tudja, hol találom Colint, az a bátyám lesz.

Colin

A sípolás kurvára az agyamra ment.

Hanyatt feküdtem az ágyon, karomat a szememre téve, hogy megpróbáljam megóvni a fénytől, és a mögöttem lévő gép sípolása pusztítást végzett a fejemben.

A nővér végre levette a pulzusmérőt az ujjamról, mivel éppen hazabocsátottak (egy seggbe szuri és két légzéskönyítő kezelés után), de a gép ezt nem tudta, és süvöltött, hogy valaki vegye tudomásul a nulla százalékos oxigént, amelyről azt hitte, hogy az ereimben lüktet.

– Colin!

Basszus, basszus, basszus. Liv az ajtóban állt, mire leejtettem a karomat, de nem nyitottam ki a szemem.

– Hogy a francba találtál meg? – kérdeztem.

– Szép. – Hallottam, ahogy belép, és behúzza maga mögött az ajtót. – Megvesztegettem Jacket, te számár.

– Az áruló! – nyögtem, tépelődve aközött, hogy megkönnyebbüljek-e, hogy ott van – mert mindig szerettem, ha mellettem van –, vagy azt kívánjam, bárcsak ne lenne ott,

mert nem akartam különösebben, hogy szemtanúja legyen Gyenge Colinnak a maga szánalmas pompájában.

– Nyisd ki a szemed! – mondta, és éreztem, milyen közel van. Livvie illata körüllegett, közvetlenül az arcom előtt lebegett, és arra csábított, hogy vessek rá egy pillantást.

– Nem akarom – feleltem olyan hangon, mint egy duzzogó gyerek, mert valóban egy duzzogó gyereknek éreztem magam.

Mindennek tökéletesen kellett volna mennie. Muszáj volt tökéletesnek lennie. Kivettem a délutánt, hogy elhozzam a kutyáját, csináljak neki egy nyakörvet, amihez gyűrűtartó dobozt erősítek, és elrendezzek egy vázát tele a kedvenc virágaival. Úgy volt, hogy a TÖKÉLETES lánykérést fogom megvalósítani Olivia Marshall számára, mert ez az, amit ő érdemel, basszus.

Mégis valahogy itt kötöttem ki a sürgősségi osztály 6-os kórtermében, egy inhalátorra felírt recepttel a zsebemben és egy nem nyíló szemmel.

– Col – kezdte, és hallottam a mosolyt a hangjában. – Nézz rám!

Kinyitottam a szememet – vagyis az *egyiket* –, és valami égető érzés nyilallt a mellkasomba. Livvie mindig csinos volt, de most *hibetetlenül* nézett ki. Összeszorítottam a fogaimat – részben azért, mert a fény bántotta a szememet, de leginkább azért, ahogyan éreztem magam tőle –, és azt mondtam:

– Baszki, Marshall, lenyűgöző vagy!

Ettől a szája lassan széles vigyorra húzódott, és a zöld szeme hunyorgott.

– Szintúgy, Beck.

– A bal szemem úgy bedagadt, hogy ki sem tudom nyitni, a jobbat meg csak félig – mondtam, és megráztam a fejem. – Ne kamuzz a küklopsznak!

– Nem is – bizonygatta majdnem nevetve, de aztán a mosolya komolysággá tompult. Rátette a kezét a pólóm elejére – szeretem, hogy ilyen tapizós –, és lágy hangon hozzátette: – Hadba szálltál, hogy tökéletes éjszakát szerezz nekem. Szegény, leharcolt szemgolyód épp a szándékaid miatt káprázatosan szépek.

– Te most sajnálsz engem? – kérdeztem, magamhoz szorítva a tenyerét.

– Igazából teljesen *odáig* vagyok érted – vallotta be, a szemét az enyémmre szegezve. – Mert egy tipikus oliviás húzást adott elő a kedvemért.

Kicsit közelebb hajoltam hozzá, engedve a vonzásának, ahogy mindig is, miközben a szavai befészkeltek magukat a mellkasomba.

Basszus, ez *tényleg* egy tipikus oliviás húzás volt.

– Rettegysz, hogy rád ragasztom? – kérdezte egy önironizáló hang kíséretében.

Bámultam a szeplőit és a makacs állát, és nagyot nyeltem, ahogy az érzelmek összeszorították a torkomat. Mi van, ha *tényleg* rám is átragadt? Istenem, az a gyönyörű, tündöklő zűrzavar! Liv élet iránti szenvedélye szinte kézzelfogható volt, annyira eleven és hangos, hogy szinte saját identitása volt.

Hogy ez rám is átragadjon, még ha csak egy kicsit is? Bassza meg! Akkor én lennék a legszerencsésebb ember a világon, nem igaz?

A francba, meg kellett tennem. Azonnal.

Olivia

Nem válaszolt, ami megválaszolta a kérdésemet.

Tényleg rettegett, hogy átragasztom rá.

Amit, őszintén szólva, valahogy meg is tudok érteni.

A hívógombért nyúlt az ágy oldalán, és megnyomta. Háromszor. A szeme – vagyis az *egyik* – egyre intenzívebb lett, ahogy többször is megnyomta a gombot.

– Szükséged van valam... – kezdtem volna.

– A hátizsákomra – vágott közbe, összevont szemöldökkel, izgatottan bámulva az ajtót. – Kell a hátizsákom.

Azon tűnődtem, vajon kapott-e valami gyógyszert. Megérintettem a karját, és azt mondtam:

– Biztos vagyok benne...

– Most *azonnal* kell – mondta összeszorított állkapocscsal, és elkeseredetten sóhajtott, miközben tovább nyomkodta a gombot.

– Mr. Beck, drága – mondta a szobába lépő, magas nővér, kérdően felhúzott szemöldökkel felmérve a helyzetet. Úgy nézett ki, mint aki nem ér rá mellébeszélni, amikor kinyomta a hívógombot, és megkérdezte: – Mi a helyzet?

– Megkaphatnám a hátizsákomat? – Colin megigazította meglazult nyakkendőjét, és végigsimított kusza haján. – Csak szükségem van a táskámra.

– Mondtam, hogy nincs laptopozás – mondta a nő, és szúrósan nézett rá. – Várnia kell a munkával, amíg...

– Nem kell a laptop – szakította félbe, full morcos hangnemben. – Csak a táska kell.

– Colin, biztos... – akartam közbevetni.

– Kérem – mondta a nővérnek, és a hangjából olyan komolyság áradt, hogy mindketten kicsit jobban szemügyre vettük. Kétségbeesettnek hangzott a táska miatt, és a gyomromba visszatért a görcs, mert mi a fene ütött Colinba?

– Rendben, aranyom – felelte a nővér, megveregette a vállát, és rám nézett, mielőtt megkerülte őt, és a mosdó melletti zárt szekrényhez lépett.

Miközben előhúzta a kulcsot a zsebéből, egy pillantást vetettem Colinra, és csodálatra méltónak találtam, hogy még ebben a pillanatban is, a sürgősségin, egy eszelős allergiás reakcióval, úgy nézett ki, mintha egy férfigazaszinból lépett volna ki.

A haja zilált volt, de valahogy olyan, mintha egy stylist kifejezetten azért alkalmazott volna valamilyen készítményt, hogy „nehéz nap” frizurát varázsoljon belőle. Az inge még mindig keményítettnek és ropogósnak tűnt, még akkor is, ha a felső három gombja ki volt gombolva, felfedve egy ugyancsak ropogós és tiszta fehér trikót. Öltöynadrágja továbbra is tökéletesen vasalt volt, és az abszurd módon feldagadt szemétől eltekintve úgy nézett ki, mint aki készen áll egy „zűrös vezérigazgató”-fotózásra.

A nővér elővette a szekrényből a munkahelyi táskáját, és amikor átadta neki, Colin egy kedves „köszönöm, Gloriá”-t követően azonnal elkezdte kinyitni az oldalzsebet, mit sem törődve a nővér „szívesen”-jével és az azt követő távozásával a vizsgálószobából.

Az ágy mellől figyeltem, ahogy feltúrja a táska belsejét, mint egy gyerek, aki pénzt keres a párnája alatt, miután kiesett a foga.

– Liv – mondta Colin, és végre elfordította a tekintetét a táskájáról, hogy rám mosolygjon.

Most meg mosolyog?

– Col...? – feleltem, összehúzva a szemem, ahogy a vigyora még szélesebb lett.

Egyértelműen be volt gyógyszerelve.

Egyik kezével megragadta a pulcsim elejét, és megrántotta, úgy húzott, hogy nem volt más választásom, mint hogy a kórházi ágyra huppanjak mellé. Megtámaszkodtam, így ültem, és nevetve hajoltam fölé, amikor megtörtént.

Kéken izzó szeme az enyémmre szegeződött, miközben egy fekete bársonydobozt húzott elő a táskájából.

– Ez az új kiskutyád nyakörvére lett volna rögzítve – mondta rekedtes hangon. – Ennek vacsora, bor és két működő szem társaságában kellett volna megtörténnie, de hirtelen úgy érzem, hogy egyetlen percet sem tudok várni.

Az egy gyűrűsdoboz? A szemem megtelt könnyel, ahogy a pillanat súlyossága megtöltötte a lelkemet, szinte mintha a jövőbeli énem nézne vissza örömmel erre a varázslatos emlékre.

Hogy történhet ez meg?

Gyorsan próbáltam kipislogni a könnyeimet, miközben kinyitotta a dobozt, mert tisztán kellett látnom azt a képtelen gyűrűt.

És ÉDES ISTENEM, *képtelenül gyönyörű* volt.

Egy zöld zafir, kerek és hatalmas, csillogó gyémántokkal körülvéve.

Te jó ég!

– Tudom, hogy utálod a szirupot, Marshall – mondta Colin –, de ez a gyűrű olyan színű, mint a szemed, úgyhogy muszáj volt megvennem.

Elszakítottam a tekintetemet a gyűrűről, és az arcára emeltem, ahonnan olyan forróság sugárzott felém, hogy megszédültem tőle.

– Ez tulajdonképpen jó szirup – sikerült kilehelnem. – Ezt a szirupot szeretem.

– A kedvenc szirupod? – kérdezte, ajka kicsit feljebb csúszott, szeme a legjobb módon csillogott.

– Szirupos tökély – leheltem, a hangképzés már nem volt lehetséges, ahogy lenéztem arra a csodálatos zöld drágakőre és a csillogó gyémántokra, amelyek körülvették.

– Csak akkor kezdtem el élni, mióta *veled* élek, életem – mondta, kivette a gyűrűt a dobozból, és felém tartotta.

Úgy éreztem, mindjárt elájulok, és a könnyek is visszatértek. Határozottan bólintottam, képtelen voltam szavakat formálni, ahogy eluralkodtak rajtam az érzelmek, és Colin az ujjamra csúsztatta a gyűrűt, úgy mosolyogva, mint aki jól szórakozik rajtam.

– Nincs hozzáfűznivalód? – duruzsolta, nem eresztve el a kezemet. Megcsókolta a fejem búbját, és ujjait az enyémem közé csúsztatta. – Semmi? A legnagyobb szájú kis csitrinek, akit ismerek?

– Háromszor mondtad, hogy „él” egy mondatban – bökte ki, sírva-nevetve, miközben ő is velem együtt nevetett. – De ez egy csodálatos, imádnivaló mondat volt. Szeretlek.

– Akkor hozzám jössz feleségül? – kérdezte, olyan közel hajolva, hogy összeért a homlokunk.

– Feltétlenül hozzád megyek – bólintottam megint, még mindig sírva.

– És Liv – mondta hihetetlenül komolyan, miközben elengedte a kezemet, hogy hátrasimítson egy tincset, amely

kibomlott a lófarkamból. – Megígérem, hogy veszünk egy kutyát, amint elintézttem az allergia elleni oltásokat, oké?

Kicsit hátrahúzódtam, hogy az arcára tudjak fókuszálni, és Colin csodálatosan ünnepélyes volt, ahogy rám bámult, mint aki azt hiszi, hogy a kutyaallergia döntő tényező, vagy mi.

– Engem nem érdekel a kutya – mondtam, annyira eltelve szeretettel iránta, aki egyszer „egy megtestesült tornádó és egy szúnyog kereszteződésének” nevezett, hogy az már kissé túlzás. – Nekem csak te kellesz, Beck, és boldogan élhetünk, amíg meg nem halunk egy házi egérrel vagy valami ilyesmivel – tettem hozzá.

– Vétó – mondta, és a szemében – vagyis az *egyikben* – megjelent az a pajkos csillogás, amit imádtam. – Egérrel nem.

– Akkor mit szólnál egy kígyóhoz? – kérdeztem, tudván, hogy utálja a kígyókat.

– Csak ha megetethetem vele a kisegeredet – cukkolt, és lehúzott, hogy gyakorlatilag rajta feküdjek. – És aztán elrejthetem Jack lakásában.

– Úú, tetszik ez a rész – mondtam, és eszembe jutott, mennyire kiakadt a bátyám egy órával ezelőtt, amikor elrejtettem a távirányítóját, és addig nem mondtam el neki, hol van, amíg el nem árulta, hol találom Colint. – De az is lehet, hogy csak szerzünk egy macskát. Még azt is hagyom, hogy te adj neki nevet.

– Egy macskát. – Összehúzta a szemét – vagyis csak az *egyiket* –, és úgy tett, mintha fontolgatná. – Nem utálok ezt az ötletet. És mindig is szerettem volna elnevezni egy állatot Olivia Marshallnak.

– *Olivia Marshall*nak akarod nevezni a macskánkat? – kérdeztem, vihorászva.

– Gondolj csak bele – mondta vigyorogva, és az oldalára fordult, hogy teljesen szembe tudjon nézni velem. – Ha ezt a nevet adjuk a macskánknak, akkor kiabálhatok olyanokat, hogy „*Olivia Marshall felköhögött egy szörgombócot*” – és ez teljesen legitim.

Felhorkantam, ahogy abszurd humorérzéke – a kedvenc részem benne – rácuppant erre az ötletre.

– *Úristen, Olivia már megint a saját tükörképére fúj, mert azt hiszi, hogy az valaki más* – mondta szörnyülködő hangon.

– Vagy *Olivia Marshall a legcukibb kislány* – javasoltam, a mellkasához bújva, ő pedig közelebb húzott magához.

– *Olivia Marshall bolhás* – vágta rá, és lehajtotta a fejét, hogy megcsipkedje a nyakamat. – Vagy *Olivia Marshallnak gombája lett, mert madárürüléket evett*.

Nevetni kezdtem – nem, hahotázni –, éppen amikor a nővér visszajött a szobába. Összeráncolta a szemöldökét, mintha még sosem látott volna két embert összebújni és hangosan nevetni az ágyon a hatos számú sürgősségi szobában, én pedig feltartottam a kezem.

– Eljegyeztük egymást – közöltem, a boldogságtól mámorosan. – Látja? – kérdeztem az ujjaimat mozgatva.

Csak állt ott, és úgy bámult ránk, mintha mi lennénk a legidegesítőbb lények, akiket valaha is látott.

– Ugyan már, Gloria – emelte fel a fejét Colin, hogy állja a tekintetét. – Legalább gratulálhatna, azok után, amin keresztülmentünk ma együtt – szólt rá.

A nő szája megrándult, mint aki mindjárt elmosolyodik, de nyilvánvalóan nem volt az a fajta, aki beadja a derekát. Ehelyett hozzám fordult:

– Azt hittem, ez itt sírni fog, amikor beadtam az injekciót a hátsójába. Biztos benne, szívem?

– Ha tőről van szó, akkor tényleg dedós, de azért esetleg volt alkalma egy pillantást vetni arra a hátsóra? – Megvonogattam a szemöldökömet. – Úgy értem...

– Azért nem lesz mindig ilyen feszes, aranyom – figyelmeztetett.

– Igaz – értettem egyet.

– Nem vagyok egy darab hús – vágott közbe Colin. – És nem lett volna szabad *megnéznie* a seggemet, Gloria – ugyan már.

Ekkor a nő engedett a nevetésnek, mert valóban lehetetlen volt ellenállni egy incselkedő Colinnak.

Amikor hazaértünk, ragaszkodott hozzá, hogy átöltözzek az új ruhámba, hogy felvihessen a tetőre egy hivatalos eljegyzési tósztra.

És ki vagyok én, hogy vitatkozzak ezzel?

Ám amikor kíséaltunk a tetőterasra egy üveg borral és két pohárral, varázslat fogadott.

Egy terített asztal fehér abrosszal, gyertyákkal és két fleming'ses elviteles dobozzal. A Vitamin String Quartet zenéje hallatszott valahonnan, és én Colin felé fordultam, teljesen megilletődve.

– Hogyan? – kérdeztem, aznap már másodszor, teljesen sokkolva. Nem tudta, hogy a sürgősségre jövök, így nem lehetett előre megtervezve, de az érkezésem óta nem is hagytam magára, szóval... – Hogyan lehetséges ez?

– Neked és nekem, Félretárcsázás – mondta, majd átkarolta a derekamat, és magához húzott –, minden lehetséges.

És ahogy belenéztem csillogó kék szemébe – vagyis az *egyikbe* –, tudtam, hogy igaza van.

VÉGE